

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/58076 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 26 april 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 april 2000 heeft de Staatssecretaris van Justitie een aanvraag van appellante om haar als vluchteling toe te laten afgewezen.

Bij besluit van 29 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 april 2007, verzonden op 7 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 120 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, kan hoger beroep, als bedoeld in artikel 84 van die wet, slechts worden ingesteld tegen een uitspraak van de rechtbank over een besluit dat is bekendgemaakt na het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet met uitzondering van een beslissing op bezwaar gericht tegen een besluit bekendgemaakt voor inwerkingtreding van de wet.

2.2. Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank over voormeld besluit van 29 november 2005, bevattende een beslissing op bezwaar, gericht tegen voormeld besluit van 28 april 2000, dat is bekendgemaakt op 26 mei 2000, derhalve vóór inwerkingtreding van de Vw 2000 op 1 april 2001.

Ingevolge voormeld artikel 120, gelezen in verbinding met artikel 33e van de Vreemdelingenwet (oud), kan hiertegen geen hoger beroep worden ingesteld.

2.3. De Afdeling is kennelijk onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart zich onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

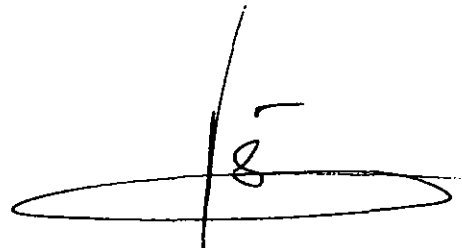
w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 juni 2007

210
Verzonden: **14 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

5 JUNI 2005

Postadres Postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (073) 6443199
Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)
Nummer: 9909-18-2001

Op 22 juni 2002 is namens _____, nationaliteit: Azerbajdzjaanse, geboren op _____ verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 28 april 2000, waarbij de aanvraag om toelating als vluchteling niet is ingewilligd.

Bij besluit van 9 augustus 2002 is het bezwaarschrift van 22 juni 2000 ongegrond verklaard. Hiertegen is op 4 september beroep ingesteld. Bij uitspraak van 17 juni 2004 heeft de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het beroep gegrond verklaard en is het besluit van 9 augustus 2002 vernietigd. Derhalve dient thans opnieuw een besluit genomen te worden op het bezwaarschrift van 22 juni 2000.

Bij brief van 7 februari 2005 is betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'tijdsverloop in de asielpprocedure'.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikking van 28 april 2000, waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en naar aanleiding van de uitspraak van 17 juni 2004 van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, wordt nog het volgende overwogen.

Na de hierboven genoemde rechtelijke uitspraak van 17 juni 2004 is advies gevraagd bij het Bureau Medische Advisering (BMA). Op 26 augustus 2005 heeft het BMA een rapport uitgebracht. Dit rapport is op 31 augustus 2005 aan gemachtigde van betrokkene verzonden. Daarna is bij een schrijven van 28 september 2005 betrokkene via haar gemachtigde uitgenodigd voor een hoorzitting van de ambtelijke commissie op 14 november 2005. Bij een fax van 11 november 2005 heeft gemachtigde van betrokkene meegedeeld dat het niet is gelukt contact te leggen met betrokkene en is verzocht om in overleg met haar secretaresse een andere datum vast te stellen voor de hoorzitting. Op 14 november 2005 is telefonisch twee weken uitstel verleend om alsnog contact te leggen met betrokkene (de telefoonnotitie is als bijlage bijgevoegd). Op 28 november 2005 is wederom telefonisch contact opgenomen met de secretaresse van gemachtigde. Er was nog niet gelukt contact op te nemen met betrokkene. Meegedeeld is dat geen uitstel meer verleend wordt en dat zal worden overgegaan tot het nemen van een beslissing op het bezwaarschrift (de telefoonnotitie is als bijlage bijgevoegd). Overwogen wordt dat het niet verschijnen van betrokkene op de hoorzitting niet verschoonbaar is.

Uit de twee bijgevoegde telefoonnotities en de fax van gemachtigde d.d. 11 november 2005 blijkt dat de oorspronkelijke uitnodiging voor de hoorzitting door gemachtigde eerst naar een oud adres is gestuurd. Betrokkene was verhuisd.

3 J 1197 2005

Na meerdere malen proberen is het gemachtigde niet gelukt contact te leggen met betrokkene. Op 14 november 2005 is een uitstel van twee weken verleend om alsnog contact te leggen met betrokkene.

Op 28 november 2005 is telefonisch meegedeeld dat betrokkene nog niet had gereageerd op het schrijven van gemachtigde.

Overwogen wordt dat een redelijke termijn is gegeven om contact te leggen met betrokkene. Verder wordt overwogen wordt dat het de verantwoording is van betrokkene om contact te onderhouden met haar gemachtigde en verhuisberichten tijdig door te geven.

Gezien het bovenstaande wordt overgegaan tot het nemen van een beslissing op het bezwaarschrift zonder dat betrokkene is gehoord in bezwaar.

Ten aanzien van de stellingname van de gemachtigde dat betrokkene alsnog dient te worden aangemerkt als verdragsvluchteling wordt het volgende overwogen.

In het bezwaarschrift wordt vastgehouden aan hetgeen betrokkene reeds eerder verklaard heeft in het nader gehoor. Echter in de beschikking is geen geloof gehecht aan de verklaringen van betrokkene nu gebleken is dat de zoon van betrokkene (Abo geboren op [redacted] in het jaar 1996 in Duitsland heeft verbleven en asiel heeft aangevraagd en op 18 juni 1997 in Duitsland met onbekende bestemming is vertrokken. Zoals in de bestreden beschikking reeds is overwogen heeft betrokkene in het nader gehoor verklaard dat haar zoon [redacted] vanaf 1992 tot 1999 bij haar heeft verbleven in [redacted]. Gezien het verblijf van [redacted] in 1996 in Duitsland heeft betrokkene, zoals in de bestreden beschikking reeds is overwogen, in het nader gehoor niet de waarheid gesproken en wordt er geen geloof gehecht aan de verklaringen van betrokkene.

Aangezien in het bezwaarschrift geen inhoudelijke gronden zijn aangevoerd om de beschikking van 28 april 2000 te bestrijden, moet worden geconcludeerd dat hetgeen is overwogen ten aanzien van vluchtelingschap in de bestreden beschikking blijft gehandhaafd.

Voorts wordt overwogen dat het bezwaarschrift van de zoon van betrokkene [redacted] ook in bezwaar ongegrond is verklaard. Het tegen dit besluit ingestelde beroep is tevens ongegrond verklaard. Derhalve komt de onderhavige aanvraag, voor wat betreft het afhankelijk karakter daarvan, op deze grond evenmin voor inwilliging in aanmerking. Hierbij verwijs ik naar de motivering van de voornoemde beschikking.

Hierbij wordt tevens verwezen naar de hierboven genoemde rechtelijke uitspraak van 17 juni 2004. Daarin wordt geoordeeld dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door betrokkene gestelde mishandeling onvoldoende zwaarwegend is om betrokkene toe te laten als vluchteling. Betrokkene heeft in de mishandelingen immers gedurende een periode van zeven jaren geen aanleiding gezien om haar land van herkomst te verlaten. Verder wordt in de uitspraak overwogen dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van betrokkene ten aanzien van het verblijf met haar zoon in [redacted] van 1992 tot 1999, hetgeen verband zou hebben met de redenen van vertrek. De rechter komt tot dit oordeel omdat uit onderzoek is gebleken dat de zoon van betrokkene in 1996 asiel heeft aangevraagd in Duitsland, zoals ook is overwogen in de beschikking in primo. In de uitspraak wordt geconcludeerd dat betrokkene derhalve niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontleen.

Tenslotte wordt nog het volgende overwogen. Bij behandeling van het beroep ter openbare zitting van 20 april 2004 heeft betrokkene aangevoerd dat zij een gemengd huwelijk heeft gehad. Hiertoe wordt overwogen dat deze enkele stelling niet leidt tot een ander oordeel dan hierboven en in de beschikking in primo is verwoord.

Ook indien de verschillende gronden die betrokkene voor haar vrees aanvoert in onderlinge samenhang worden beschouwd, leidt dit niet tot een ander oordeel. Noch op zichzelf, noch in samenhang met andere feiten en omstandigheden betreffende

de situatie van betrokkene, is het relaas van betrokkene voldoende zwaarwegend om haar hier te lande toe te laten als vluchteling.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet.

Voor zover betrokkene een beroep doet op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden danwel op artikel 3 van het Anti-folterverdrag wordt overwogen dat het vluchtrelaas onvoldoende aanknopingspunten biedt om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst het reële risico loopt te zullen worden onderworpen aan een door deze artikelen verboden behandeling. Uit de op dit punt bekende jurisprudentie, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991,19), inzake volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van *real risk* voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van *substantial grounds* om te veronderstellen dat *foreseeable, real and personal risk* op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13). Uit het vluchtrelaas van betrokkene -bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Azerbeidzjan kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling op basis van het asielrelaas. Hierbij wordt mede overwogen dat blijkens het vorenoverwogene en hetgeen reeds in de bestreden beschikking is overwogen ten aanzien van de asielmotieven van betrokkene, niet kan worden aangenomen dat betrokkene bij terugkeer naar Azerbeidzjan om enigerlei reden bijzondere aandacht heeft te verwachten van de autoriteiten. Ook in het bezwaarschrift worden namens betrokkene hieromtrent geen nieuwe feiten of omstandigheden naar voren gebracht.

Verder wordt in het kader van artikel 3 EVRM het volgende overwogen. In de rechtelijke uitspraak van 17 juni 2004 oordeelt de rechtbank dat de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie, op basis van de door betrokkene overgelegde stukken betreffende haar medische situatie, dient te onderzoeken of terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst strijdig is met artikel 3 EVRM.

Na bovengenoemde rechtelijke uitspraak is advies gevraagd bij het Bureau Medische Advisering (BMA). Op 26 augustus 2005 heeft het BMA een rapport uitgebracht.

In dit kader wordt overwogen dat de omstandigheid dat betrokkene lijdt aan een fors obstructief slaap apneu syndroom en verder last heeft van verhoogde bloeddruk, verhoogd cholesterol, leververvetting en cystes in de rechter nier, geen omstandigheid is waardoor bij uitzetting van betrokkene sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM. Immers, de toets aan 3 EVRM in gevallen waarin sprake is van medische problemen is, gelet op de jurisprudentie van het Europese Hof inzake de Rechten van de Mens (EHRM) en de Afdeling, vrij strikt. Alleen onder uitzonderlijke omstandigheden kan uitzetting wegens dwingende redenen van humanitaire aard, gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, leiden tot een schending van artikel 3 EVRM (o.a. ABRS 11 april 2003 (200301121/1) en 18 december 2002 (200205419/1). Het gaat uitsluitend om zaken waarin, zoals de Afdeling in navolging van het Hof stelt, "de vreemdeling zich bevindt in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte (psychiatrische aandoeningen daaronder begrepen), er geen medische voorzieningen en sociale opvang in het land van herkomst aanwezig zijn en de vreemdeling in grote mate afhankelijk is van voorzieningen en opvang die hij in het uitzettende land al geruime tijd ontvangt (ABRS 16 juli 2003 (200303371/1) en EHRM 24 juni 2003 (13669/03))."

In het geval van betrokkene is hiervan geen sprake. Hiertoe wordt verwezen naar het hierboven genoemde BMA rapport waaruit blijkt dat er geen medische noodsituatie op korte termijn is te verwachten bij stopzetting van de medische behandeling. Niet gebleken is dat betrokkene zich bevindt in een vergesloofd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte.

Het BMA rapport is op 31 augustus 2005 aan gemachtigde van betrokkene verzonden. In een begeleidend schrijven is aangegeven dat betrokkene naar aanleiding van dit rapport zal worden uitgenodigd voor een zitting van een ambtelijke commissie. Voorts is in dit schrijven aangegeven dat indien de voorkeur uitgaat naar een schriftelijke reactie op het BMA rapport, dit kan worden aangegeven binnen twee weken na dagtekening van betreffende brief. Hierop is geen reactie binnengekomen. Voorts is betrokkene zonder verschoonbare reden niet verschenen op de zitting van de ambtelijke commissie. Hiertoe wordt verwezen naar hetgeen hieromtrent hierboven is overwogen. Er zijn derhalve geen feiten of omstandigheden aangevoerd die zouden moeten leiden tot een ander oordeel dan hierboven overwogen.

Betrokkene komt gezien het bovenstaande niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder b, van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen van betrokkene of anderszins is, ook in bezwaar, niet gebleken van feiten en omstandigheden op grond waarvan betrokkene om klemmende redenen van humanitaire aard in het bezit behoort te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hierbij zijn in aanmerking genomen de mishandelingen die betrokkene tussen 1988 en 1992 stelt te hebben meegemaakt.

Immers, bij de toetsing aan het traumabeleid wordt tevens in aanmerking genomen het tijdsverloop tussen de gestelde ervaringen en het vertrek uit het land van herkomst (Vc 2000 C1/4.4.2.1.). Betrokkene heeft nog 7 jaar na gestelde ervaringen in verbleven. De mishandelingen waren derhalve voor betrokkene geen aanleiding haar land van herkomst te verlaten. Betrokkene heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat zij zich vanwege het gebeurde niet staande heeft kunnen houden.

Voorts is niet gebleken dat in de periode van 1992 tot 1999 zich gebeurtenissen hebben voorgedaan die vallen onder de limitatieve opsomming zoals vastgelegd in Vc 2000 C1/4.4.2.2.

Gezien het bovenstaande wordt geoordeeld dat er geen sprake is van een situatie waarin van betrokkene uit humanitair oogpunt niet kan worden verlangd naar haar land van herkomst terug te keren.

Evenmin is gebleken van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, conform Vreemdelingencirculaire C1/4.4.2.4, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas. Niet is gebleken van dussdanige humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat betrokkene terugkeert naar het land van herkomst.

Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef, en onder c van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wordt overwogen dat de door betrokkene aangevoerde gronden noch op zichzelf noch in onderling verband bezien, tot de conclusie kunnen leiden dat betrokkene op grond van één van de gronden zoals genoemd in artikel 29, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Ook een nadere afweging en beschouwing van de door betrokkene aangevoerde argumenten in hun onderlinge samenhang en totaliteit bekeken, kan niet tot de conclusie leiden dat betrokkene in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

5 3 NOV 2005

Op grond van het bovenstaande is het bezwaar ongegrond en komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

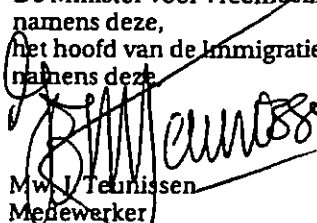
Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

BESLUIT:

het bezwaar ongegrond te verklaren.

's-Hertogenbosch, 29 november 2005

De Minister voor Vreemdelingen zaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze

M.W. J. Teunissen
Medewerker

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, haar bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingen zaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

30 NOV 2005

Voorblad, behorende bij de beschikking van 29 november 2005
Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND): 9909-18-2001
V-nummer: 1

Hierbij ontvangt u mijn beschikking op uw bezwaar.

Mijn beschikking houdt in dat uw bezwaar ongegrond is.

Indien u het niet eens bent met mijn besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaarschrift kunt u daartegen een beroepschrift indienen.

Een beroepschrift moet worden ingediend bij de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 – 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 – 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

Nu aan u op een andere grond dan een verblijfsvergunning asiel rechtmatig verblijf in Nederland is verleend, leidt de afwijzing van deze aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel niet tot opheffing van rechtmatig verblijf.

Rechtbank 's-Gravenhage

ONTVANGEN - 8 MEI 2007

nevenzittingsplaats Groningen
Vreemdelingenkamer

Postadres: Postadres postbus 150, 9700 AD Groningen

[] AANTEKENEN

[] PER FAX ((058) 212 65 12)

Mevrouw mr. J.F. Rouwé-Danes
Postbus 123
8900 AC Leeuwarden

Bezoekadres

Guyotplein 1 Groningen

Telefoon (050) 588 67 77

Fax algemeen (050) 588 67 10

Fax bawering (050) 588 67 20

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Ons kenmerk

Zittingsadm.

mevr I.M. Benniks-Steenwijk

(050) 588 67 06

(050) 588 67 10

7 mei 2007

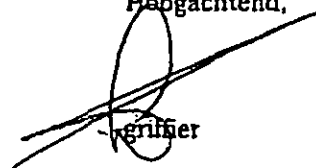
procedurenummer 05 / 58076 OVERIN LAMA Z POTH
casusnummerBij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerphet beroep van te
justitienummer:
CRV-nummer:

Geachte mevrouw,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak in bovenvermelde procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,

griffier

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 05/58076

Uitspraak in het geschil tussen

geboren op
van Azerbeidzjaanse nationaliteit,
V-nummer:
eiseres;
gemachtigde: mr. J.F. Rouwé-Danes, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Ministerie van Justitie,
daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. S. van Willigen, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 18 september 1999 heeft eiseres een aanvraag om toelating als vluchteling gedaan. Bij beschikking van 28 april 2000 heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd en ambtshalve beslist eiseres geen vergunning tot verblijf op grond van klemmende redenen van humanitaire aard te verlenen.

1.2. Eiseres heeft hietegen bij brief van 22 juni 2000 bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 8 augustus 2002 is het bezwaar ongegrond verklaard. Het hietegen gerichte beroep van 1 oktober 2002 is bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, van 17 juni 2004 gegrond verklaard.

1.3. Verweerder heeft bij beschikking van 29 november 2005 het bezwaar opnieuw ongegrond verklaard.

1.4. Bij beroepschrift van 21 december 2005 heeft eiseres tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld.

1.5. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiseres toegezonden en haar in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Zaaknummer: 05/58076

blad 2

1.6. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 15 februari 2007. Eiseres is aldaar verschenen bij haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

2.1. Ingevolge artikel 117, eerste lid, aanhef en onder c, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt de aanvraag om toelating als vluchteling na de inwerkingtreding op 1 april 2001 van de Vw 2000 aangemerkt als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 Vw 2000. Gelet op artikel 117, tweede lid, Vw 2000 zal de wijze waarop de aanvraag is behandeld en de wijze waarop de bestreden beschikking tot stand is gekomen, getoetst worden aan de hand van het recht zoals dat tot 1 april 2001 gold.

Feiten en standpunten van partijen

2.2. Eiseres heeft aan haar asielaanvraag, samengevat, het volgende ten grondslag gelegd. Eiseres is van Azerbeidzjaanse nationaliteit en is weduwe van een man van Armeense afkomst. Eiseres is in de periode 1988-1992 mishandeld en heeft hier een herseninfarct aan over gehouden. Eiseres is vervolgens met haar zoon naar gegaan. Hij heeft in 1999 gevochten voor het Armeense leger. Vanwege de problemen van haar zoon in : hebben eiseres en hij het land verlaten en zijn, na een verblijf van ongeveer anderhalf jaar in Wit-Rusland, naar Nederland gereisd. Bij de behandeling van het beroep op 20 april 2004 heeft eiseres naar voren gebracht dat zij problemen heeft ondervonden omdat zij een gemengd huwelijk heeft gehad. Eiseres heeft daarnaast medische problemen. Op grond daarvan kan niet van haar verwacht worden dat zij terugkeert. Ter ondersteuning van deze stelling heeft zij in bezwaar een aantal medische stukken overgelegd.

2.3. Na de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, van 17 juni 2004, waarbij het beroep gegrond is verklaard, heeft verweerder het bezwaar van eiseres opnieuw ongegrond verklaard. In de genoemde uitspraak is overwogen dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de gestelde mishandeling onvoldoende zwaarwegend is om eiseres toe te laten als vluchteling. Daarnaast is geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen over het verblijf van eiseres en haar zoon in Stepanakert, hetgeen verband zou hebben met de redenen van vertrek. Gebleken is immers, dat haar zoon ten tijde van de gestelde problemen in Duitsland verbleef. De enkele stelling dat eiseres problemen heeft vanwege haar gemengde huwelijk is onvoldoende om tot een andere conclusie te komen.

Naar aanleiding van de uitspraak van 17 juni 2004 is advies gevraagd bij het Bureau Medische Advisering (BMA). Op 26 augustus 2005 heeft het BMA advies uitgebracht. Hieruit blijkt dat er geen medische noodsituatie op korte termijn te verwachten is bij stopzetting van de medische behandeling. Niet gebleken is dat eiseres zich bevindt in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte. Eiseres is in de gelegenheid gesteld om schriftelijk te reageren en is uitgenodigd om aanwezig te zijn bij een hoorzitting. Eiseres heeft hier niet op gereageerd. Verweerder heeft vervolgens op basis van het BMA-advies geconcludeerd dat er bij terugkeer geen sprake is van schending van artikel 3 EVRM.

Zaaknummer: 05/58076

blad 3

Verweerder heeft evenmin aanleiding gezien om eiseres in het bezit te stellen van een vergunning op grond van het traumata-beleid. De mishandelingen die tussen 1988 en 1992 hebben plaatsgevonden, zijn immers niet de aanleiding geweest voor het vertrek nu deze reeds zeven jaar voor het vertrek gebeurd. Niet is gebleken dat er sprake is van bijzondere individuele redenen van humanitaire aard, die verband houden met de reden van vertrek en met het asielrelaas.

2.4. Eiseres heeft zich op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte niet heeft aangenomen dat eiseres te maken heeft met gegronde vrees voor vervolging vanwege de problemen in haar land van herkomst. Deze problemen blijken uit het rapport van nader gehoor van 18 september 1999. Reeds eerder is aangevoerd dat eiseres stelselmatig werd mishandeld, dat zij als gevolg daarvan een herseninfarct heeft gehad en dat zij zich daardoor niet alles kan herinneren. In haar herinnering is haar zoon steeds bij haar geweest en gelet op haar medische situatie is dat verklaarbaar. De mishandelingen zijn het gevolg geweest van het gemengde huwelijk, waarvan eiseres reeds op 10 mei 2000, in een reactie op het nader gehoor, melding heeft gemaakt. Eiseres is Nederland in gereisd toen de oude vreemdelingenwet nog gold, zodat zij tevens heeft verzocht om een vergunning op grond van humanitaire redenen. Eiseres beschikt niet over voldoende financiële middelen voor de aanvraag regulier. Voorts dient bekend te zijn dat de medicijnen die eiseres hier krijgt daar niet voorhanden zijn. Weliswaar zal geen sprake zijn van een medische noodsituatie tijdens de reis, maar de medische situatie zal na verloop van tijd verslechteren. Dit betekent een reëel risico voor eiseres. Zij zal bovendien geen bescherming krijgen van de politie, omdat die discrimineert.

Beoordeling van het beroep

2.5. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.6. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige, of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.7. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Azerbeidzjan zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiseres persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een dergelijke verblijfsvergunning moet worden verleend.

Zaaknummer: 05/58076

blad 4

2.8. De rechtbank stelt vast dat met de uitspraak van 17 juni 2004 in rechte is komen vast te staan dat eiseres geen aanspraak maakt op de vergunning ingevolge artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw 2000 met uitzondering van de aanspraak wegens medische aspecten. Voor zover de beroepsgronden betrekking hebben op deze in rechte onaantastbaar geworden onderdelen, dienen deze dan ook buiten beschouwing te blijven.

2.9. De rechtbank overweegt voorts het volgende. Op grond van vaste jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) kan uitzetting alleen leiden tot een schending van artikel 3 EVRM onder uitzonderlijke omstandigheden wegens dwingende redenen van humanitaire aard, gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet. Het gaat uitsluitend om zaken waarin, zoals de ABRS in navolging van het EHRM stelt, 'de vreemdeling zich bevindt in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte, er geen medische voorzieningen en sociale opvang in het land van herkomst aanwezig zijn en de vreemdeling in grote mate afhankelijk is van voorzieningen en opvang die hij in het uitzettende land al geruime tijd ontvangt (ABRS 16 juli 2003 en EHRM 24 juni 2003). In de uitspraak van 17 juni 2004 is geoordeeld dat verweerder de aanvraag niet zonder BMA-advies had kunnen afwijzen. Verweerder heeft vervolgens het BMA om advies gevraagd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder op basis van dit advies terecht geconcludeerd dat eiseres bij terugkeer geen risico loopt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM. Er zal immers, zo blijkt uit het advies, geen medische noodsituatie ontstaan bij stopzetting van de behandeling. Dat de medicijnen van eiseres in het land van herkomst niet voorhanden zijn, is derhalve niet relevant. Eiseres heeft geen aanknopingspunten aangedragen voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het advies. Er is derhalve geen sprake van een situatie als in de hiervoor aangehaalde jurisprudentie is bedoeld. Dat eiseres ten tijde van de oude vreemdelingenwet naar Nederland is gekomen, doet niet af aan hetgeen hiervoor is overwogen.

2.10. Voorts is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat van eiseres niet verlangd kan worden terug te keren. Er zijn geen bijzondere feiten of omstandigheden aangedragen op grond waarvan verweerder had moeten afwijken van het gevoerde beleid. Eiseres kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

2.11. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.12. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

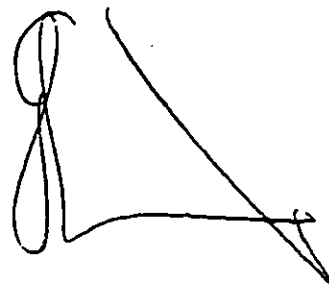
Zaaknummer: 05/58076

blad 5

3. **Beslissing**

- De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. G. Laman en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. H.M. Pot als griffier op 26 april 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift

7 MEI 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Van den Elst, Pots & Rouwé

advocaten

Aan de Voorzitter van de Afdeling
Rechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's GRAVENHAGE
Hoger beroep vreemdelingenzaken
per fax: 070 - 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
01 JUN 2007	
ZAAKNR. 200793801	
AAN: ✓	
BEHANDELD DO:	PAR

mr P.R. van den E.
mw. mr J.F. Rouwé - Dan
mr G.A. Po
mw. mr J. Oosterh
mr H.T. Gerbranc
mw. mr A. Szirm

Leeuwarden, 1 juni 2007

inzake : , geboren
nationaliteit: Azerbeidzjaanse
dossiernr. : 9908-18-2001
Crv.nr. :
onze ref. : 27.0226/rd/dk

Excellentie,

Inzake opgemeld zend ik u bijgaand op voorhand per fax
een afschrift van het appèlschrift met bijlagen.

Het origineel met bijlagen wordt heden per post
verzonden.

Hoogachtend,
uw dw.,

J.F. Rouwé-Danes

Spanjaardslaan 14

Postbus 12
8900 AC Leeuwarden

T 058 - 213 47 61

F 058 - 212 65 11

elst-rouwe@planet.nl

Derdenrekening
Friesland Bank
rek.nr. 29.64.82.978

Van den Elst, Pots & Rouwé

advocaten

Aan de Voorzitter van de Afdeling
 Rechtspraak Raad van State
 Postbus 16113
 2500 BC DEN HAAG
Hoger beroep vreemdelingenzaken

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
01 JUN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DOOR:	PAR:

mr P.R. van de
 mw. mr J.F. Rouwé - I
 mr G.A.
 mw. mr J. Oos
 mr H.T. Gerb
 mw. mr A. Si

Leeuwarden, 1 juni 2007

inzake : **geboren**
 nationaliteit: Azerbeidzjaanse
 dossiernr. : 9908-18-2001
 Crv.nr. :
 onze ref. : 27.0226/rd/dk

Spanjaardslaan

Postbus

8900 AC Leeuwa

T 058 - 213 41

F 058 - 212 61

elst-rouwe@plan

Derdenreken

Friesland B

rek.nr. 29.64.82.1

A P P E L S C H R I F T

Geeft te kennen:

, geboren op , van
 Armeense nationaliteit, wonende te
 aan , verder
 "appellante" te noemen,

te dezer zake domicilie kiezende te Leeuwarden, aan de Spanjaardslaan nr. 147, ten kantore van de advocaat en procureur **mr J.F. Rouwé - Danes**, die te dezer zake door voornoemde cliënte tot bepaaldelijk gevolmachtigde wordt gesteld en als zodanig optreedt om namens voornoemde cliënte hoger beroep in te stellen en daartoe derhalve bepaaldelijk gevolmachtigd is;

Appellante heeft op 18 september 1999 een aanvraag tot toelating als vluchteling ingediend.

Bij beschikking van 28 april 2000 heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd en ambtshalve beslist dat appellante geen vergunning tot verblijf op grond van klemmende redenen van humanitaire aard te verlenen.

Van den Elst, Pots & Rouwé

advocaten

-2-

Appellante heeft hiertegen op 22 juni 2000 bezwaar gemaakt.

Bij beschikking van 8 augustus 2002 is het bezwaar ongegrond verklaard.

Appellante heeft hiertegen op 1 oktober 2002 beroep ingesteld, welk beroep op 17 juni 2004 door de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen op 17 juni 2004 gegrond is verklaard.

Verweerder heeft op 29 november 2005 het bezwaar opnieuw ongegrond verklaard.

Appellante heeft hier tegen op 21 december 2005 beroep ingesteld.

De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan appellante gezonden en haar in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Ter zitting van 15 februari 2007 heeft de openbare behandeling van het beroep plaats gevonden.

Bij uitspraak van 26 april 2007, verzonden op 7 mei 2007, heeft de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen het beroep ongegrond verklaard (**productie 1**).

Appellante kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt hiertegen tijdig hoger beroep in.

Grief

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in de zaak van appellante geen sprake is van schending van artikel 3 EVRM zo zij terug zou moeten keren naar land van herkomst.

Van den Elst, Pots & Rouwé

advocaten

-3-

Toelichting:

Appellante verwijst in de eerste plaats naar al hetgeen reeds door haar in haar procedure naar voren is gebracht om niet in herhaling te vervallen.

Ten aanzien van het huidige hoger beroep voert appellante het volgende aan:

Volgens het advies van de BMA zou appellante in staat zijn te reizen. Appellante zou volgens dit advies zich niet in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte bevinden, noch zou er sprake zijn van ontbreken van medische voorzieningen en sociale opvang in land van herkomst, noch van grote mate van afhankelijk zijn van voorzieningen en opvang die zij in het uitzettende land ontvangt. Er is geen sprake van een medische noodsituatie bij stopzetting van de behandeling.

Appellante constateert dat in het BMA advies staat dat zij blijvende behandeling nodig heeft. Onder punt 3a staat dat er niet voldoende adequate behandel mogelijkheden aanwezig zijn in land van herkomst: er zijn slechts 2 behandelklinieken.

Appellante vindt het van bijzondere hardheid getuigen dat zij ondanks dit advies toch terug zou moeten naar land van herkomst.

Appellante had een zogenaamd gemengd huwelijk met een Armeense man, hierdoor was steeds sprake van discriminatie en mishandelingen die haar een herseninfarct hebben opgeleverd.

Reeds bij het eerste gehoor merkt de contactambtenaar al op dat appellante een verwarde indruk op hem maakte. Door de hele procedure heen is nimmer onderzoek gedaan naar het herseninfarct en de mogelijke gevolgen hiervan: de nadruk komt te liggen op de suikerziekte etc., het feit dat appellante verklaringen aflegt over verblijf in

Van den Elst, Pots & Rouwé

advocaten

-4-

Stepanakert terwijl haar zoon tijdelijk in Duitsland verblijft en appellante hier niets over verklaart.

Bij terugkeer zal het appellante juist ontbreken aan medische voorzieningen, zal er geen sociale opvang zijn, juist door de verwardheid die nog steeds aanwezig is.

Tevens verwacht appellante wederom gediscrimineerd en mishandeld te zullen worden wegens haar gemengde huwelijk, bescherming vragen bij autoriteiten was in het verleden zinloos en dat zal nog steeds het geval zijn.

Appellante is dan ook van mening dat in haar specifieke geval er wel sprake is van schending van artikel 3 EVRM.

Grief:

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat er in casu van verweerder niet verwacht kan worden dat appellante op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c. Vreemdelingenwet 2000 een verblijfsvergunning wordt verleend.

Toelichting:

Appellante heeft in de procedure verteld over de mishandelingen die zij heeft ondergaan en de gevolgen die zij hieraan heeft overgehouden.

Appellante had een gemengd huwelijk, haar mee gereisde zoon heeft de nationaliteit van de man, de Armeense. Appellante kan zich met haar zoon niet in Azerbeidzjan vestigen vanwege diens nationaliteit en niet in Armenië vanwege haar nationaliteit: in beide landen is er derhalve geen vestigingsmogelijkheid.

Appellante is afhankelijk van hulpverlening, alleen kan zij zich niet (meer) redden.

Van den Elst, Pots & Rouwé

advocaten

-5-

Appellante zal bij gedwongen terugkeer afhankelijk zijn van haar zoon.

Post alia:

Appellante verblijft sedert september 1999 in Nederland, zij heeft haar eerste aanvraag ingediend onder de vigoreur van de oude vreemdelingenwet.

Volgens de door sijpelende berichten over een generaal pardon, zou zij hieronder kunnen vallen.

Appellante is dan ook van mening dat haar ten onrechte geen verblijfsvergunning asiël is verstrekt.

REDEWEN

Waarom appellant U Edelachtbare verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen en de kosten van rechtsbijstand te voldoen.

J.F. Rouwé-Danes

Bepaaldelijk gevolmachtigde van appellante